

KERN, Johan H.C. (Poerworedjo 6 april 1833 – Utrecht 4 juli 1917).

Ging in 1851 te Leiden klassieke talen en Sanskriet studeren. Na zijn promotie in 1855 was Kern enige tijd als leraar werkzaam. In 1862 bood het Queen's College te Benares hem het hoogleraarschap in het Sanskriet aan. Hij bleef daar tot in 1865 toen Leiden hem dezelfde functie aanbood. Daar ontwikkelde hij zich tot een van Nederlands grootste taalgeleerden.

Taal, aard en beschaving van een volk waren voor hem levende begrippen. Via de taal voelde hij zich met Vlaanderen en Zuid-Afrika verbonden. Hij nam met grote regelmaat deel aan de Nederlandse congressen. In zijn schriftelijke contacten met Julius Vuylsteke wees hij in 1871 een politieke hereniging van Nederland en Vlaanderen niet af, maar later, rond 1900 wilde hij er niet meer van weten. We lezen dit in zijn "Opmerkingen over het Nederlandsche volkskarakter" in *Studies in Volkskracht*, 1ste serie, nr. 8 (1904). Hij stelde in 1897 de oprichting van het Algemeen-Nederlands Verbond en was voorzitter van 1898-1903. Na 1896 behoorde hij tot de voorstanders van een vernederlandsing van de Gentse universiteit en keerde hij zich tegen hen die het Nederlands als taal voor het wetenschappelijk verkeer ongeschikt achtten.

LITERATUUR: W. Caland, 'Lever.sbericht van J.H.C. Kern',

in *Handelingen en Mededeelingen van de Nederlandsche Maatschappij voor Letterkunde te Leiden*, 1917-1918 (1918); — *Cath. C. ter Haar, Nederland en Vlaanderen*, 1933.

PIETER VAN HEES*